

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΟΓΔΩΟ

Μαντάτα για τον Δράκοντα

«**Α**ρκετά, Λόιαλ» είπε αποφασιστικά ο Ραντ πιέζοντας με τον αντίχειρά του καπνό στην κοντή πίπα του, από ένα πουγκί καμωμένο από δέρμα κασίικας. Τα φύλλα ήταν Δακρυνά με ελαφρώς λιπαρή γεύση από την ξήραυσή τους, μα δεν είχε και τίποτε άλλο στη διάθεσή του. Ένας κεραυνός, αργοκίνητος και βαρύς, βρόντησε. «Κοντεύω να βραχνιάσω μ' όλες αυτές τις ερωτήσεις που μου κάνεις».

Κάθονταν σ' ένα μακρόστενο τραπέζι ενός από τα μεγαλύτερα δωμάτια του αρχοντικού του Άρχοντα Άλγκαριν, με τα αποφάγια του μεσημεριανού γεύματος στριμωγμένα στο ένα άκρο του. Οι περισσότεροι υπηρέτες ήταν ηλικιωμένοι και πιότερο αργοκίνητοι από τότε που ο Άλγκαριν είχε αναχωρήσει για τον Μαύρο Πύργο. Η καταρακτώδης βροχή που έπεφτε έξω σαν να εξασθενούσε λιγάκι, αν και ισχυρές σπιλιάδες εξακολουθούσαν να σφυροκοπούν τα παράθυρα με νεροσταγόνες κι έκαναν το γυαλί και στα έξι κίτρινα παράθυρα να τρίζει. Πολλά από τα τζάμια είχαν φυσαλίδες πάνω τους· ορισμένα, μάλιστα, έδειχναν παραμορφωμένη την εικόνα απ' έξω, σε σημείο που σχεδόν αδυνατούσες να την αναγνωρίσεις. Το τραπέζι και οι καρέκλες είχαν απλό σκάλισμα, τίποτε το περίπλοκο που δεν θα μπορούσες να συναντήσεις σε πολλές αγροικίες, αλλά και η κίτρινη κορνίζα κάτω από το ψηλό ταβάνι ήταν λίγο παραπάνω σκαλισμένη. Τα δύο τζάκια στις αντικρινές πλευρές του δωματίου ήταν φαρδιά και ψηλά

μα φτιαγμένα από μονόχρωμη πέτρα, οι δε πυροστιές και οι διάφορες λαβίδες ήταν από ανθεκτικό σφυρήλατο σίδηρο και απλές στη μορφή. Άρχοντας ξεάρχοντας, ο Άλγκαριν μόνο πλούσιος δεν ήταν.

Ο Ραντ έχωσε το πουγκί με τον καπνό στην τσέπη του, κατευθύνθηκε με αργό βήμα στο τζάκι και πήρε μια μικρή ορειχάλκινη μασιά από το πρέκι του, για να σηκώσει μια πυρακτωμένη σκλήθρα βελανιδιάς και ν' ανάψει την πίπα του. Ήλπιζε να μην το θεωρήσει κανείς παράξενο. Απέφευγε να διαβιβάξει αν δεν ήταν απολύτως απαραίτητο και ειδικά αν παρευρίσκονταν κι άλλοι –του ήταν δύσκολο να κρύψει τη ζαλάδα που τον έπιανε όταν διαβίβαζε–, κανείς όμως δεν το είχε σχολιάσει μέχρι στιγμής. Μια ριπή ανέμου έφερε μαζί της ένα διαφορετικό τρίξιμο, λες και κλαδιά έξυναν τα τζάμια στα παράθυρα. Η ιδέα του ήταν τα πλησιέστερα δέντρα βρίσκονταν πέρα απ' τα χωράφια, περισσότερο από μισό μίλι μακριά.

Ο Λόιαλ είχε κατεβάσει απ' τα δωμάτια των Ογκιρανών μια καρέκλα με σκαλισμένες περικοκλάδες, με αποτέλεσμα τα γόνατά του να φτάνουν στο ίδιο ύψος με την επιφάνεια του τραπεζιού, οπότε αναγκαζόταν να σκύβει πολύ μπροστά για να γράψει στο δερματόδετο σημειωματάριό του. Το τετράδιο ήταν μικρό για εκείνον, ίσα για να χωράει καλά σε μια από τις ευρύχωρες τσέπες του πανωφοριού του, μα για τον Ραντ ήταν τεράστιο, όπως τα περισσότερα βιβλία των ανθρώπων που είχε δει. Λεπτές τρίχες στόλιζαν το άνω κείλος του Λόιαλ, καθώς κι ένα μπάλωμα στο κάτω μέρος του πιγουνιού του· προσπαθούσε να αφήσει γένη και μουστάκι, αν και προς το παρόν, έπειτα από λίγες μόλις βδομάδες, η προσπάθεια δεν φαινόταν να σημειώνει ιδιαίτερη επιτυχία.

«Μα δεν μου 'χεις πει σχεδόν τίποτα χρήσιμο» είπε ο Ογκιρανός με στεντόρεια φωνή, σαν ταμπούρλο που βροντοφώναζε την απογοήτευσή του. Τα θυσανωτά αυτιά του κρέμασαν. Παρ' όλ' αυτά, άρχισε να σκουπίζει την ατσαλένια μύτη της λουστραρισμένης ξύλινης πέννας του. Ήταν πιο χοντρή απ' τον αντί-

χειρα του Ραντ κι αρκετά μακριά ώστε να μοιάζει λεπτή, κι ερχόταν γάντι στα παχιά δάχτυλα του Λόιαλ. «Δεν αναφέρεις ποτέ σου ηρωικά κατορθώματα, παρά μόνον αν τα έχουν κάνει άλλοι. Τα παρουσιάζεις όλα σαν απλά, καθημερινά πράγματα. Αν μείνω στα λεγόμενά σου, η πτώση του Ίλιαν ήταν τόσο συναρπαστική όσο το να βλέπεις μια υφάντρα να επισκευάζει τον αργαλειό της. Και τον εξαγνισμό της Αληθινής Πηγής πού τον πας; Συνδεθήκατε με τη Νυνάβε και μετά καθίσατε και διαβιβάζατε την ώρα που όλοι οι υπόλοιποι πολεμούσαν Αποδιωγμένους. Ακόμα και η Νυνάβε, που ισχυρίζεται πως δεν θυμάται σχεδόν τίποτα, περισσότερα μου είπε».

Η Νυνάβε, που φορούσε όλα της τα *τερ'ανγκριάλ* με τα πετράδια και το παράξενο βραχιόλι με τα *ανγκριάλ* δαχτυλίδια, σάλεψε στην καρέκλα της μπροστά απ' το άλλο τζάκι και συνέχισε να παρακολουθεί την Αλίβια. Κάθε λίγο και λιγάκι κοιτούσε προς τα παράθυρα και τραβούσε απότομα την παχιά πλεξίδα της, την περισσότερη ώρα όμως η προσοχή της ήταν στραμμένη στην κιτρινομαλλούσα Σωντσάν. Η Αλίβια, που έστεκε δίπλα στην είσοδο του δωματίου σαν φρουρός, έστειλε ένα σύντομο χαμόγελο ευχαρίστησης. Η αλλοτινή *νταμέην* ήξερε ότι η παράσταση της Νυνάβε προοριζόταν για εκείνη. Παρ' όλ' αυτά, η ένταση δεν έφευγε στιγμή από τα γερακίσια γαλανά μάτια της. Σπάνια έφευγε από τότε που της είχαν αφαιρέσει το περιλαίμιο στο Κάεμλυν. Οι δύο Κόρες που κουκουβίζαν κοντά της κι έπαιζαν μ' έναν σπάγκο περασμένο στα δάχτυλά τους, η Χάριλιν του Σιδερένιου Όρους των Τάαρνταντ κι η Ενάιλα της Τζάρα των Τσαρήν, έδιναν τη δική τους παράσταση. Με τα *σούφα* τυλιγμένα στα κεφάλια τους και τα μαύρα πέπλα να κρέμονται μέχρι το στήθος, καθεμία είχε τρία-τέσσερα δόρατα στερεωμένα στα λουριά που συγκρατούσαν τον γωρυτό στην πλάτη της, και μια μικρή στρογγυλή ασπίδα από τομάρι ταύρου απιθωμένη στο πάτωμα. Υπήρχαν πενήντα Κόρες στο αρχοντικό, αρκετές εκ των οποίων ήταν Σάιντο, έτοιμες ανά πάσα στιγμή να χορέψουν τα δόρατα. Ίσως μ' εκείνον. Φαίνονταν διχασμένες ανάμεσα στην

ευχαρίστηση του να αποτελούν και πάλι τη φρουρά του και στη δυσaréσκεια για το μεγάλο διάστημα που τις απέφευγε.

Όσο για τον ίδιο, δεν μπορούσε να τις αντικρίσει δίχως να παρελάσουν στο μυαλό του οι γυναίκες που είχαν πεθάνει για εκείνον, οι γυναίκες που είχε σκοτώσει. *Μουαραίν Ντέημοντρεντ*. Εκείνη πρώτη απ' όλες. Το όνομά της ήταν χαραγμένο με φωτιά μες στο κρανίο του. *Λία της Κοσάιντα των Τσαρήν, Σεντάρα του Σιδερένιου Όρους των Τάαρνταντ, Λαμέλ του Καπνόνερου των Μιαγκόμα, Αντχιλιω του Κόκκινου Άλατος των Γκόσιεν, Ντεσόρα της Μουσάρα των Ρένν...* Πάρα πολλά ονόματα. Υπήρχαν φορές που ξυπνούσε μέσα στη νύχτα μουρμουρίζοντας τούτη τη λίστα, με τη Μιν να τον κρατάει και να του ψιθυρίζει λόγια λες και προσπαθούσε να καθησυχάσει μικρό παιδί. Κάθε φορά τής έλεγε ότι ήταν καλά κι ότι ήθελε να ξανακοιμηθεί, μα κι όταν έκλεινε τα μάτια του δεν κοιμόταν αν δεν έφτανε πρώτα στο τέλος της λίστας. Κάποιες φορές, την απήγγελλε μαζί του κι ο Λουζ Θέριν.

Η Μιν σήκωσε τα μάτια της από τον τόμο που είχε ανοικτό πάνω στο τραπέζι, ένα από τα βιβλία του Χέριντ Φελ. Τα καταβρόχθιζε τα βιβλία του και χρησιμοποιούσε για σελιδοδείκτη το σημείωμα που ο Φελ είχε στείλει στον Ραντ λίγο πριν από τη δολοφονία του, όπου έγραφε ότι τον αποσπούσε του λόγου της, επειδή ήταν πολύ όμορφη. Το κοντό γαλάζιο πανωφόρι της, διακοσμημένο με κεντητά λευκά λουλούδια στα μανίκια και στο πέτο, ήταν φτιαγμένο ώστε να εφαρμόζει απόλυτα στο μπούστο της όπου η κρεμ μετάξινη μπλούζα της αποκάλυπτε ένα ίχνος στήθους, ενώ τα μεγάλα, σκούρα μάτια της, στεφανωμένα από σκουρόχρωμες μπούκλες που έφταναν ίσαμε τους ώμους της, εξέπεμπαν μια λάμψη ευχαρίστησης. Ο Ραντ ένιωθε την ευχαρίστησή της μέσω του δεσμού. Της άρεσε να την κοιτάζει. Ο δεσμός τής αποκάλυπτε, δίχως αμφιβολία, πόσο πολύ του άρεσε να την κοιτάζει. Κατά αρκετά παράξενο τρόπο, ο δεσμός έλεγε επίσης ότι και σ' εκείνη άρεσε να τον κοιτάζει. Όμορφη; Σιγομουρμούρισε με κλειστά χείλη κι έπιασε τον λοβό του αυτιού του με τον αντίχειρά του. Ήταν πανέμορφη. Και δεμένη μ' εκείνον

πιο σφικτά από ποτέ. Το ίδιο κι η Ηλκίην κι η Αβιέντα. Πώς θα κατάφερνε να τις προστατεύσει τώρα; Πίεσε τον εαυτό του να της ανταποδώσει το χαμόγελο γύρω από τον σωλήνα της πίπας του, αβέβαιος για το πόσο καλά λειτουργούσε η προσποίηση. Μια στάλα εκνευρισμού είχε εισχωρήσει στον δεσμό από την πλευρά της, αν και ο ίδιος αδυνατούσε να καταλάβει γιατί έπρεπε σώνει και καλά να εκνευρίζεται κάθε φορά που νόμιζε ότι ανησυχούσε για εκείνη. Μα το Φως, *εκείνη* ήθελε να προστατεύσει *αυτόν!*

«Ο Ραντ δεν είναι πολύ ομιλητικός, Λόιαλ» είπε, με το χαμόγελό της να κάνει φτερά. Η χαμηλή, μελωδική σχεδόν φωνή της δεν ήταν ζωγραφισμένη με θυμό, ο δεσμός όμως άλλα έλεγε. «Κάποιες φορές, μάλιστα, είναι τόσο ομιλητικός όσο ένα μύδι». Η ματιά που έριξε στον Ραντ τον έκανε να αναστενάξει. Καταπώς φαινόταν, θα ακολουθούσε μεγάλη συζήτηση όταν θα έμεναν μόνάχοι τους. «Προσωπικά, δεν μπορώ να σου πω πολλά, είμαι σίγουρη όμως ότι η Κάντισουεϊν και η Βέριν θα σου πουν όλα όσα θες να μάθεις. Όπως και άλλες. Ρώτα αυτές καλύτερα, αν θες κάτι παραπάνω από “ναι” και “όχι” και δυο ξερά λόγια».

Η παχουλή και κοντή Βέριν, που έπλεκε καθισμένη σε μια καρέκλα δίπλα στη Νυνάβε, σαν να ταραχτήκε κάπως ακούγοντας το όνομά της. Ανοιγόκλεισε αφηρημένα τα βλέφαρά της σαν να αναρωτιόταν το γιατί. Η Κάντισουεϊν, στο μακρινό άκρο του τραπεζιού και με το καλάθι της ραπτικής ανοικτό δίπλα της, ίσα που σήκωσε τα μάτια της από το τελάρο του κεντήματος για να κοιτάξει φευγαλέα τον Λόιαλ. Χρυσ αφένια στολίδια ταλαντεύτηκαν, κρεμασμένα καθώς ήταν από τον γκριζο κότσο στην κορφή του κεφαλιού της. Μόνο αυτό, μία στιγμιαία ματιά, όχι συνοφρύωμα, κι όμως τα αυτιά του Λόιαλ συσπάστηκαν. Πάντοτε τον εντυπωσίαζαν οι Άες Σεντάι, η δε Κάντισουεϊν περισσότερο από τις άλλες.

«Ω, θα το κάνω, Μιν, θα το κάνω» είπε εκείνος. «Όμως ο Ραντ έχει κεντρικό ρόλο στο βιβλίο μου». Μην έχοντας εύκαιρο αμμοδοχείο, άρχισε να φυσά απαλά τη σελίδα στο σημειωματάριό του, για να στεγνώσει το μελάνι, αλλά ο Λόιαλ, ο γνωστός Λόιαλ,

συνέχισε να μιλάει εναλλάξ με τα φύσηματα. «Ποτέ δεν λες λεπτομέρειες, Ραντ. Με αναγκάζεις να σ' τα βγάξω όλα με το τσιγκέλι. Να, φέρ' ειπείν, δεν ανέφερες καν ότι ήσουν αιχμάλωτος στο Φαρ Μάντινγκ μέχρι που το έκανε η Μιν. Δεν το ανέφερες καν! Τι είπε το Συμβούλιο των Εννέα όταν σου έδωσε τη Δάφνινη Κορώνα; Και τι όταν της άλλαξες όνομα; Δεν φαντάζομαι να χάρηκαν. Πώς ήταν η στέψη; Ακολούθησε συμπόσιο, γιορτή, παρέλαση; Πόσοι Αποδιωγμένοι σάς επιτέθηκαν στη Σαντάρ Λογκόθ; Ποιοι; Πώς ήταν στο τέλος; Πώς νιώθατε; Το βιβλίο μου δεν θα 'ναι και τόσο καλό χωρίς τις λεπτομέρειες. Ελπίζω ο Ματ και ο Πέριν να μου δώσουν καλύτερες απαντήσεις». Κατσούφιασε και τα μακριά φρύδια του έξυσαν τα μάγουλά του. «Ελπίζω να 'ναι καλά».

Χρώματα στριφογύρισαν μες στο κεφάλι του Ραντ, δίδυμα ουράνια τόξα στροβιλίστηκαν στο νερό. Τώρα πια ήξερε πώς να τα καταστέλλει, τούτη τη φορά όμως δεν προσπάθησε καν. Το ένα αναλύθηκε αποκαλύπτοντας μια παροδική εικόνα του Ματ να διασχίζει ιππαστί ένα δάσος, επικεφαλής μιας σειράς έφιππων μορφών. Έμοιαζε να διαφωνεί με μια μικροκαμωμένη μελαπή γυναίκα που ίππευε δίπλα του, έβγαζε το καπέλο του και το κοιτούσε επίμονα κι ύστερα το ξανάβαζε απότομα στο κεφάλι του. Η εικόνα κράτησε λίγες μοναχά στιγμές κι έδωσε τη θέση της στον Πέριν, ο οποίος καθόταν πάνω από κάτι κούπες με κρασί σε μια κοινή αίθουσα ή σε καπηλειό μ' έναν άντρα και μια γυναίκα που φορούσαν πανομοιότυπα κόκκινα πανωφόρια, περίτεχνα ποικιλμένα με γαλάζιο και κίτρινο χρώμα. Παράξενος στολές. Ο Πέριν έδειχνε ζοφερός σαν τον θάνατο, οι δε σύντροφοί του επιφυλακτικοί. Απέναντί του, άραγε;

«Καλά είναι» είπε αγνοώντας ατάραχος το αιχμηρό βλέμμα της Κάντσουεϊν. Δεν τα ήξερε όλα του λόγου της κι εκείνος σκόπευε να αφήσει την κατάσταση ως είχε. Ήρεμος επιφανειακά, ικανοποιημένος, φυσούσε δαχτυλίδια καπνού. Το τι γινόταν εσωτερικά ήταν άλλη υπόθεση. *Πού είναι;* σκέφτηκε θυμωμένος, ανακαιτίζοντας μια δεύτερη εμφάνιση των χρωμάτων· του ήταν παι-

xνιδάκι πλέον. *Εγώ τους χρειάζομαι και αυτοί περνάνε τη μέρα τους στους Κήπους του Αυσσαλαϊν!*

Έξαφνα, μες στο κεφάλι του αιωρήθηκε μια άλλη εικόνα, το πρόσωπο ενός άντρα, κι ένιωσε να του κόβεται η ανάσα. Πρώτη φορά που ερχόταν δίχως τη ζαλάδα. Πρώτη φορά που κατάφερε να το δει καθαρά στα λίγα δευτερόλεπτα που κράτησε προτού καθεί. Ένας άντρας με γαλανά μάτια και τετράγωνο πιγούνι, ίσως μερικά χρόνια μεγαλύτερός του. Ή μάλλον το είδε καθαρά για πρώτη φορά εδώ και πολύ καιρό. Ήταν το πρόσωπο ενός αγνώστου που του είχε σώσει τη ζωή στη Σαντάρ Λογκόθ, κατά την αναμέτρησή του με τον Σαμαήλ. Και το χειρότερο...

Με κατάλαβε, είπε ο Λουζ Θέριν. Ακουγόταν σώφρων. Γινόταν κι άλλες φορές αυτό, μα η τρέλα πάντα επέστρεφε κάποια στιγμή. Πώς είναι δυνατόν ένα πρόσωπο που εμφανίζεται στο μυαλό μου να με καταλαβαίνει;

Αν δεν ξέρεις εσύ, από πού κι ως πού περιμένεις να ξέρω εγώ; σκέφτηκε ο Ραντ. *Αλλά τον κατάλαβα κι εγώ.* Ήταν παράξενη η αίσθηση, λες και... άγγιζε... τον άλλο άντρα κατά κάποιον τρόπο. Όχι, όμως, σωματικά. Ένα κατάλοιπο που δεν έλεγε να φύγει. Είχε την αίσθηση πως αρκούσε μια ελάχιστη κίνηση από την πλευρά του, προς οποιαδήποτε κατεύθυνση, για να τον αγγίξει και πάλι. *Νομίζω ότι κι αυτός είδε το πρόσωπό μου.*

Οι διάλογοι με τη φωνή μες στο μυαλό του δεν του φαινόταν αλλόκοτοι πλέον. Μάλιστα, είχαν πάψει από καιρό να του φαίνονται αλλόκοτοι. Και τώρα; Τώρα μπορούσε να δει τον Ματ και τον Πέριν φέρνοντάς τους στη σκέψη του ή ακούγοντας τα ονόματά τους, και επιπλέον είχε κι αυτό το άλλο πρόσωπο που ερχόταν απρόσκλητο σ' εκείνον. Και που δεν ήταν απλώς ένα πρόσωπο, προφανώς. Τι άλλο παρεμβαλλόταν μέσα στο ίδιο του το κρανίο μαζί μ' εκείνο; Όμως ο άντρας τον είχε *πράγματι* καταλάβει, όπως κι ο Ραντ εκείνον.

Όταν οι ροές της μοιροφωτιάς μας άγγιξαν η μία την άλλη στη Σαντάρ Λογκόθ, πρέπει να δημιουργήθηκε ένα είδος συνδέσμου ανάμεσά μας. Δεν μπορώ να σκεφτώ κάποια άλλη εξήγηση. Ήταν

η μοναδική φορά που έβλεπε ο ένας τον άλλον. Χρησιμοποιούσε τη λεγόμενη Αληθινή Δύναμή τους. Αυτό πρέπει να ήταν. Δεν ένιωθα τίποτα, δεν έβλεπα τίποτα εκτός απ' τη ροή της μοιροφωτίας του. Δεν του φαινόταν αλλόκοτο πια ούτε το γεγονός ότι ψήγματα γνώσεων που ήξερε ότι προέρχονταν από τον Λουζ Θέριν έδειχναν δικά του. *Θυμόταν* τους Κήπους του Άνσαλαϊν, που είχαν καταστραφεί στον Πόλεμο της Σκιάς, εξίσου καθαρά με το αγρόκτημα του πατέρα του. Η γνώση, πάντως, λειτουργούσε αμφίδρομα. Ώρες-ώρες ο Λουζ Θέριν μιλούσε για το Πεδίο του Έμοντ λες κι είχε μεγαλώσει εκεί. *Μήπως εσύ καταλαβαίνεις κάτι απ' όλα αυτά;*

Μα το Φως, γιατί να έχω τούτη τη φωνή στο κεφάλι μου; στέναξε ο Λουζ Θέριν. Γιατί να μην μπορώ να πεθάνω; Αχ, Ιλυένα, αγαπημένη μου Ιλυένα, θέλω νά 'ρθω κοντά σου. Σώπασε κι έβαλε τα κλάματα. Το έκανε συχνά όταν μιλούσε για τη σύζυγο που είχε δολοφονήσει μέσα στην τρέλα του.

Δεν είχε καμία σημασία. Ο Ραντ κατέπνιξε τον ήχο από το κλάμα του άντρα, τον κατέπνιξε μέχρι που μετατράπηκε σε ανεπαίσθητο θόρυβο ο οποίος μόλις και μετά βίας ακουγόταν. Ήταν απόλυτα βέβαιος ότι είχε δίκιο. Όμως ποιος ήταν ο τύπος; Σκοτεινόφιλος, το δικως άλλο, αλλά όχι κάποιος από τους Αποδιωγμένους. Ο Λουζ Θέριν ήξερε τα πρόσωπά τους όσο καλά ήξερε και το δικό του, και τώρα τα ήξερε κι ο Ραντ. Μια σκέψη τον έκανε ξαφνικά να μορφάσει. *Πώς τον είχε βρει ο άλλος άντρας; Οι ταΐβιρεν εντοπιζόνταν από την επίδραση που είχαν στο Σχήμα, αλλά μόνο οι Αποδιωγμένοι ήξεραν πώς. Ο Λουζ Θέριν δεν είχε αναφέρει ποτέ ότι ήξερε –οι «συζητήσεις» τους ήταν πάντοτε σύντομες κι ο άντρας δεν έδινε σχεδόν ποτέ πληροφορίες από μόνος του–, ενώ κι εκείνος δεν είχε αφήσει να του ξεφύγει τίποτα σχετικό με συγκεκριμένο θέμα. Αυτοί που ήξεραν τον τρόπο ήταν σίγουρα η Λανφίαρ και ο Ισαμαήλ, μα κανείς δεν τον είχε βρει με τη συγκεκριμένη μέθοδο μετά τον θάνατο εκείνων των δύο. Μπορούσε, άραγε, να χρησιμοποιηθεί ο σύνδεσμος αυτός με τον ίδιο τρόπο; Τότε, ενδεχομένως να κινδύνευαν όλοι τους. Να*